

*«Προχώρα ως εκεί που φτάνει το βλέμμα σου.
Κι όταν πια φτάσεις, θα μπορείς από εκεί να δεις
ακόμα πιο μακριά...»*

Τόμας Καρλάιλ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ο σιωπηλός οδηγός μου προχωρούσε βιαστικά μπροστά μου, σαν να δυσφορούσε κι εκείνος που βρισκόταν εδώ κάτω. Η στοά ήταν γρήγη και ο φωτισμός αμυδρός. Τα οστά έξι εκατομμυρίων Παριζιάνων ήταν θαμμένα σε αυτό το μέρος...

Ξαφνικά, ο νεαρός άντρας σταμάτησε στην είσοδο μιας νέας στοάς. Ένα χώρισμα από σκουριασμένο σίδερο τη διαχώριζε από εκείνη που ακολουθούσαμε μέχρι αυτή τη στιγμή. Η στοά ήταν σκοτεινή. Ο οδηγός μου μετακίνησε το χώρισμα στη μια πλευρά και προχώρησε μες στο σκοτάδι. Στάθηκε για λίγο και κοίταξε προς τα πίσω, για να βεβαιωθεί πως τον ακολουθούσα. Προχώρησα με αβεβαιότητα έξω από το αναιμικό φως της προηγούμενης στοάς, ενώ η πλάτη του εξαφανιζόταν μες στο σκοτάδι λίγο πιο μπροστά μου. Έκανα λίγα βήματα ακόμα. Τότε, το πόδι μου χτύπησε πάνω σε κάτι. Ένα ξερό κροτάλισμα γέμισε τον αέρα κι ένιωσα να παγώνω. Ακριβώς εκείνη τη στιγμή, μια λάμψη τρεμόπαιξε γύρω μου. Ο οδηγός μου είχε ανάψει το φακό του. Αλλά ξαφνικά ευχήθηκα να μην το είχε κάνει. Η μακάβρια τάξη της άλλης στοάς είχε χαθεί.

Παντού υπήρχαν οστά – ήταν διάσπαρτα κάτω, γύρω από τα πόδια μας, ή κατέρρεαν από χαλαρούς σωρούς στηριγμένους στους τοίχους. Η λάμψη του φακού μου αποκάλυψε κύματα σκόνης και ισιούς από αράχνες που κρέμονταν από το ταβάνι.

«Αυτό είναι για εσάς», μου είπε στα γαλλικά ο οδηγός μου. Μου έχωσε τον αναμμένο φακό στο χέρι. Τη στιγμή που έπαιρνα το φακό, ο άντρας με προσπέρασε και έφυγε βιαστικά.

«Μα τι...» πήγα να φωνάξω ξοπίσω του.

Προτού μπορέσω να ολοκληρώσω την ερώτησή μου, ο οδηγός μου με αποπήρε. «Θα σας συναντήσει εδώ», μου είπε και πάλι στα γαλλικά. Κι έπειτα, έφυγε και με άφησε μόνο μου, δεκαπέντε μέτρα κάτω από τη γη, μια μοναχική ανθρώπινη ύπαρξη να στέκεται σε μια θάλασσα νεκρών.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ι

ΗΤΑΝ ΜΙΑ ΑΠΟ ΕΚΕΙΝΕΣ τις μέρες που εύχεται να είχε περάσει προτού χρειαστεί να ζήσεις έστω και δέκα λεπτά από αυτή. Όλα άρχισαν μόλις άνοιξα τα μάτια μου και διαπίστωσα ότι το φως που έμπαινε μες στο δωμάτιο από τα στόρια ήταν ήδη άπλετο. Ξέρετε, τόσο πολύ φως όσο έχει στις οκτώ το πρωί – όχι στις εφτά. Το ξυπνητήρι μου δεν είχε χτυπήσει. Τη διαπίστωση αυτή ακολούθησαν περίπου είκοσι λεπτά γεμάτα κατάρες και πανικόβλητες κραυγές και κλάματα (τα κλάματα προέρχονταν από τον εξάχρονο γιο μου), ενώ συγχρόνως εγώ έτρεχα από δωμάτιο σε δωμάτιο μες στο σπίτι, σε μια τρελή κούρσα από το μπάνιο στην κουζίνα κι έπειτα στην μπροστινή πόρτα, προσπαθώντας να συγκεντρώσω όλα τα γελοία εφόδια που ο Άνταμ κι εγώ χρειαζόμαστε για το υπόλοιπο της μέρας μας. Τη στιγμή που τον άφηνα έξω από το σχολείο του, σαράντα πέντε λεπτά αργότερα, ο Άνταμ μου έριξε ένα βλέμμα γεμάτο μομφή.

«Η μαμά λέει πως αν εξακολουθήσεις να με φέρνεις καθυστερημένα στο σχολείο τα πρωινά της Δευτέρας, δεν θα μπορώ πια να μένω μαζί σου τα βράδια της Κυριακής».

Οχι, που να πάρει.

«Τελευταία φορά που αργούμε», είπα. «Σου δίνω το λόγο μου».

Ο Άνταμ γλιστρούσε τώρα έξω από το αυτοκίνητο με μια έκφραση δυσπιστίας στο πρόσωπό του.

«Ορίστε», του είπα, τείνοντάς του μια παραφουσκωμένη πλαστική σακούλα. «Μην ξεχάσεις το κολατσιό σου».

«Κράτα το», μου είπε ο Άνταμ αποφεύγοντας να με κοιτάξει. «Δεν μας επιτρέπουν να φέρνουμε φιστικοβούτυρο στο σχολείο».

Κι έπειτα, έκανε μεταβολή κι έσπευσε προς την έρημη αυλή του σχολείου. Καημένο μου παιδί, σκέφτηκα καθώς παρακολουθούσα τα μικρά του ποδαράκια να τρέχουν ως την μπροστινή πόρτα. Δεν υπάρχει τίποτα χειρότερο για ένα παιδί από το να φτάνει έτσι καθυστερημένο στο σχολείο, όταν όλα τα άλλα παιδιά είναι ήδη μες στις τάξεις τους και ο εθνικός ύμνος αντηχεί στους διαδρόμους. Και σαν να μην έφτανε αυτό, να μην έχει μαζί του και κολατσιό.

Πέταξα την πλαστική τσάντα στο πίσω κάθισμα και αναστέναξα. Άλλο ένα Σαββατοκύριακο με το γιο μου είχε άδοξο τέλος. Απ' ό,τι φαινόταν, είχα αποτύχει παταγωδώς ως σύζυγος. Και τώρα όλα έδειχναν ότι θα αποτύγχανα εξίσου παταγωδώς ως χωρισμένος πατέρας. Ήδη από τη στιγμή που πήγα και πήρα τον Άνταμ, ήταν σαν να του επιφύλασσα μια ατελείωτη σειρά από απογοητεύσεις. Και παρά το γεγονός ότι ολόκληρη την εβδομάδα πονούσα τόσο από την απουσία του γιου μου που ένιωθα σαν να μου

έλειπε ένα μέλος του σώματός μου, έφτανα πάντοτε καθυστερημένα τις Παρασκευές. Κι έτσι, το σάντουιτς με τόνο, που του έφτιαχνε η Ανίσα όταν πια είχε φτάσει κι είχε περάσει η ώρα που έπρεπε να φάει το βραδινό του, αντικαθιστούσε την έξοδο για πίτσα και κινηματογράφο που του είχα υποσχεθεί. Και μετά, όταν πια τον έπαιρνα, ήταν και το αναθεματισμένο το κινητό μου που δεν σταματούσε λεπτό να τερετίζει, σαν να έπασχε από κρίση λόξιγκα. Χτυπούσε στη διάρκεια της ταινίας, χτυπούσε και όταν έβαζα τον Άνταμ στο κρεβάτι για ύπνο. Χτυπούσε την ώρα που παίρναμε το πρωινό μας με ελαφρώς καμένες τηγανίτες, χτυπούσε και στη διάρκεια του περιπάτου μας στο πάρκο. Χτυπούσε την ώρα που αγοράζαμε χάμπουργκερ για το σπίτι και όλη την ώρα που του διάβαζα παραμύθι. Αλλά, βέβαια, το πραγματικό πρόβλημα δεν ήταν ότι χτυπούσε. Το πραγματικό πρόβλημα ήταν ότι εγώ εξακολουθούσα να το σηκώνω κάθε φορά που χτυπούσε. Όλη την ώρα κοιτούσα τα μηνύματά μου, έστελνα απαντήσεις και μιλούσα στο κινητό. Και ύστερα από κάθε τέτοια διακοπή, ο Άνταμ γινόταν κάθε φορά ολοένα και πιο σιωπηλός και απόμακρος. Μου ράγιζε την καρδιά, αλλά και μόνο στη σκέψη να αγνοήσω το παλιόπραμα ή να το απενεργοποιήσω, οι παλάμες μου ιδρώναν από το άγχος.

Τώρα, καθώς πατούσα γκάζι για να φτάσω στη δουλειά μου, σκεφτόμουν μελαγχολικά το κατεστραμμένο Σαββατοκύριακο. Όταν η Ανίσα μου ανήγγειλε πως ήθελε να χωρίσουμε δοκιμαστικά για ένα διάστημα, ένιωσα σαν να είχε περάσει οδοστρωτήρας από πάνω μου. Κι όμως, χρόνια τώρα παραπονιόταν πως δεν περνούσα ποτέ χρόνο μαζί της ή με τον Άνταμ· πως ήμουν υπερβολικά απορροφημένος

από την εργασία μου, υπερβολικά απασχολημένος με την επαγγελματική μου ζωή, ώστε να μπορώ να είμαι κομμάτι και της δικής τους ζωής.

«Αλλά πώς θα μπορέσει ο χωρισμός να διορθώσει κάτι από αυτά;» είχα προσπαθήσει να διαμαρτυρηθώ. «Αν θέλεις να με βλέπεις περισσότερο, γιατί κάνεις ό,τι περνά από το χέρι σου για να με βλέπεις *λιγότερο*;»

Στο κάτω-κάτω, μου είχε πει ότι εξακολουθούσε να με αγαπά. Και ότι ήθελε να έχω μια καλή σχέση με το γιο μας.

Αλλά όταν μετακόμισα στο δικό μου διαμέρισμα, ένιωθα πληγωμένος και πικραμένος. Είναι αλήθεια, είχα υποσχεθεί πως θα περνούσα περισσότερο χρόνο στο σπίτι, μαζί τους. Είχα βρει και δικαιολογίες για να αποφύγω ένα παιχνίδι γκολφ που οργάνωνε η εταιρεία, καθώς και ένα γεύμα με πελάτες. Αλλά η Ανίσα είπε πως αυτά δεν ήταν παρά επιφανειακά μπαλώματα – πως δεν ήμουν αποφασισμένος να διορθώσω πραγματικά ό,τι δεν πήγαινε καλά. Κάθε φορά που σκεφτόμουν τα λόγια της, έσφιγγα τα δόντια μου. Μα δεν μπορούσε η Ανίσα να καταλάβει πόσο απαιτητική ήταν η δουλειά μου; Δεν μπορούσε να καταλάβει πόσο σημαντικό ήταν για εμένα να εξελίξω την καριέρα μου; Αν δεν αφιέρωνα στη δουλειά μου τόσο χρόνο, δεν θα μπορούσαμε να έχουμε το ωραίο μας τεράστιο σπίτι, ούτε τα αυτοκίνητά μας, ούτε τις εκπληκτικές μας τηλεοράσεις με τις μεγάλες οθόνες. Καλά, εντάξει, το παραδέχομαι, η Ανίσα δεν έδινε δεκάρα για τις τηλεοράσεις. Αλλά και πάλι...

Έδωσα τότε μια υπόσχεση στον εαυτό μου: *Θα γινόμουν ένας υπέροχος «χωρισμένος πατέρας»*. Θα περιέβαλλα τον Άνταμ με προσοχή και φροντίδα· θα ήμουν παρών σε όλα τα σχολικά συμβάντα· θα ήμουν πάντοτε διαθέσιμος να

τον πάω στο κολυμβητήριο ή στο μάθημα καράτε· θα του διάβαζα βιβλία. Όταν θα μου τηλεφωνούσε τα βράδια, θα είχα πάντοτε απεριόριστο χρόνο να συζητώ μαζί του. Θα τον άκουγα με προσοχή να μου μιλά για τα προβλήματά του, θα του έδινα συμβουλές και θα μοιραζόμουν μαζί του έξυπνα αστεία. Θα τον βοηθούσα με τα μαθήματά του και θα μάθαινα να παίζω ακόμα και αυτά τα ανόητα βιντεοπαιχνίδια που τον ξετρελαίνουν. Θα είχα με το γιο μου μια υπέροχη σχέση, παρόλο που δεν θα μπορούσα να έχω μια εξίσου υπέροχη σχέση με τη γυναίκα μου. Και θα έδειχνα έτσι στην Ανίσα πως το εννοούσα πραγματικά και πως δεν κατέφευγα απλώς σε «μπαλώματα».

Τις πρώτες λίγες εβδομάδες που ζούσαμε χωριστά, νομίζω πως τα κατάφερα αρκετά καλά. Με κάποιο τρόπο, δεν ήταν τελικά τόσο δύσκολο. Αλλά ξαφνιαστήκα όταν συνειδητοποίησα πόσο πολύ μου έλειπαν και οι δυο τους. Ξυπνούσα μόνος στο διαμέρισμά μου και αφουγκραζόμουν για να ακούσω τη λεπτή φωνούλα που ήξερα πως δεν ήταν εκεί. Κι όλη τη νύχτα βηματίζα πάνω κάτω και σκεφτόμουν: «Τώρα είναι η ώρα που θα του διάβαζα ίσως μια ιστορία για να κοιμηθεί. Και τώρα είναι η στιγμή που θα τον αγκάλιαζα για να του πω “καληνύχτα”». Ή: «Τώρα είναι η στιγμή που θα χωνόμουν στο κρεβάτι μας αγκαλιά με την Ανίσα, η στιγμή που θα την κρατούσα στα χέρια μου». Και ένιωθα ότι τα Σαββατοκύριακα αργούσαν υπερβολικά να έρθουν.

Αλλά καθώς οι μήνες διαδέχονταν ο ένας τον άλλον, αυτά τα συναισθήματα άρχιζαν σιγά-σιγά να ξεθωριάζουν. Ή μάλλον, για να είμαι πιο ακριβής, άρχισαν να παραγκωνίζονται από τόσα και τόσα που είχα να κάνω. Έφερνα κάθε βράδυ δουλειά για το σπίτι ή έμενα μέχρι αργά στο

γραφείο. Κι όταν μου τηλεφώνουσε ο Άνταμ, εγώ πάντοτε κάτι πληκτρολογούσα στον υπολογιστή μου και τον άκουγα αφηρημένα και αποσπασματικά. Περνούσαν ολόκληρες εβδομάδες χωρίς να αναρωτηθώ ούτε μία στιγμή τι έκανε ο μικρός στη διάρκεια της μέρας του. Κι όταν έφτασαν οι χριστουγεννιάτικες διακοπές, συνειδητοποίησα πως δεν είχα φροντίσει να κρατήσω μερικές ελεύθερες μέρες για να τις περάσω μαζί του. Κι έπειτα, κανόνισα ένα επαγγελματικό δείπνο με πελάτες τη βραδιά της καλοκαιρινής γιορτής του σχολείου του. Ξέχασα ακόμα και να τον πάω για την εξαμηνιαία φθορίωση στον οδοντίατρο, παρόλο που η Ανίσα μου το είχε υπενθυμίσει μόλις μία εβδομάδα νωρίτερα. Κι άρχισα σιγά-σιγά να καθυστερώ και τις Παρασκευές. Όσο για το Σαββατοκύριακο που είχε μόλις περάσει, ήταν άλλη μια χαμένη ευκαιρία να περάσω λίγο «ποιοτικό χρόνο» με το γιο μου.

Χαιρέτησα με ένα νεύμα τον Ντάνι, το φρουρό ασφαλείας, καθώς έμπαινα στο πάρκινγκ της εταιρείας. Μετά την αγωνιώδη τρεχάλα μου για να έρθω εδώ, ξαφνικά ευχήθηκα να ήμουν κάπου αλλού. Έβαλα το αυτοκίνητο στη θέση που προοριζόταν για εμένα, αλλά δεν έσβησα ακόμη τη μηχανή.

Να πω, προς υπεράσπισή μου, ότι αυτή η εμμονή μου με τη δουλειά ήταν κάτι απόλυτα φυσιολογικό. Ήταν μια περίοδος γεμάτη άγχος στην εταιρεία. Εδώ και μήνες κυκλοφορούσαν φήμες ότι η εταιρεία επρόκειτο να πουληθεί. Τις τελευταίες δώδεκα εβδομάδες, λοιπόν, δεν έκανα τίποτα άλλο εκτός από το να στριφογυρνώ στο μυαλό μου εκθέσεις και αναφορές: αναφορές πωλήσεων, απογραφές, αξιολογήσεις προσωπικού, εκθέσεις απωλειών και

κερδών. Όταν έκλεινα τα μάτια μου τα βράδια, έβλεπα τα πυκνά τετραγωνάκια ενός λογιστικού φύλλου. Γι' αυτό ήμουν τόσο απρόθυμος να μπω μες στο κτίριο, αλλά δεν μπορούσα και να το αναβάλω περισσότερο. Έσβησα τη μηχανή, άρπαξα τη θήκη με το φορητό υπολογιστή μου και προχώρησα μέσα.

Καλημέρισα τον Ντέβιν, το θυρωρό μας. Το κεφάλι του ήταν σκυμμένο με περίσκεψη πάνω από την οθόνη του υπολογιστή του, αλλά εγώ ήξερα πως έπαιζε πασιέντσα. Τη στιγμή που έστριβα δεξιά, μου φάνηκε πως τον είδα να χαζογελά, αλλά μπορεί απλώς να το φαντάστηκα. Ο συντομότερος δρόμος για να φτάσω στο γραφείο μου ήταν από τα αριστερά, όμως εγώ δεν ακολουθούσα πια αυτή τη διαδρομή. Ο Ντέβιν προφανώς σκεφτόταν ότι είχα αλλάξει διαδρομή επειδή το γραφείο της Τες ήταν προς τα δεξιά. Αλλά αυτό δεν ήταν παρά ένα πρόσθετο πλεονέκτημα για εμένα. Διότι αν πήγαινα από τα δεξιά, δεν θα χρειαζόταν να περάσω από το γραφείο του Χουάν. *Του Χουάν*. Που να πάρει. Δεν ξέρω γιατί θα έπρεπε να με πειράζει τόσο πολύ έπειτα από τόσο καιρό. Τώρα, δεν ήταν πια παρά ένα γραφείο που δεν το χρησιμοποιούσε κανείς. Τα στόρια ήταν σηκωμένα, το γραφείο καθαρισμένο και η καρέκλα άδεια. Δεν υπήρχαν πια φωτογραφίες της γυναίκας και των παιδιών του Χουάν πάνω στην αρχειοθήκη, ούτε κούπες για καφέ στη συρταριέρα, ούτε αναμνηστικές πλάκες στον τοίχο. Κι όμως, ήταν λες και η σκιά όλων αυτών των πραγμάτων που υπήρχαν άλλοτε εκεί πλανιόταν ακόμη πάνω από τους άδειους πια χώρους.

Επιβράδυνα το βήμα μου τη στιγμή που πλησίαζα στο γραφείο της Τες. Η Τες κι εγώ ήμαστε εδώ και χρόνια

συνάδερφοι. Τα πηγαίναμε πάντοτε πολύ καλά οι δυο μας – μοιραζόμαστε μια κοινή αίσθηση του χιούμορ. Δεν ήμουν καθόλου σίγουρος τι θα γινόταν τελικά με εμένα και την Ανίσα, όμως έπρεπε να παραδεχτώ πως έπιανα τον εαυτό μου να σκέφτεται όλο και περισσότερο την Τες από τη στιγμή του δοκιμαστικού χωρισμού μας κι έπειτα.

Το βλέμμα μου έπεσε στα σκούρα μαλλιά της, όμως μιλούσε στο τηλέφωνο εκείνη τη στιγμή κι έτσι προχώρησα προς το δικό μου γραφείο.

Αλλά σχεδόν την ίδια στιγμή που ετοιμαζόμουν να μπω στο γραφείο μου, έκανα απότομη στροφή. Σκέφτηκα μήπως θα ήταν προτιμότερο να ελέγξω πρώτα το καινούριο πρωτότυπο σχέδιο, προτού ξεκινήσω με την πιο πιεστική δική μου δουλειά. Ήξερα, βέβαια, ότι η ομάδα σχεδιασμού θα με ενημέρωνε αμέσως για οποιαδήποτε εξέλιξη και βελτίωση, όμως η σκέψη να αποσπάσω την προσοχή μου για λίγα λεπτά στο εργαστήριο σχεδιασμού ήταν πειρασμός.

Το εργαστήριο σχεδιασμού ήταν το μέρος από όπου ξεκίνησα κι εγώ. Μια από τις πρώτες δουλειές μου ήταν στο τμήμα ανάπτυξης και σχεδιασμού της ίδιας αυτής εταιρείας – ένα εργοστάσιο κατασκευής τμημάτων αυτοκινήτων. Ήταν η δουλειά των ονείρων μου. Ο Χουάν, ο τεχνικός διευθυντής, με ανέλαβε υπό την προστασία του. Ο Χουάν ήταν ο μέντοράς μου.

Όμως, το θέμα είναι ότι, ακόμα κι όταν αγαπάς πολύ τη δουλειά σου, δεν μπορείς να μένεις στάσιμος στο ίδιο πόστο. Αυτό είναι κάτι που σκοτώνει τις σταδιοδρομίες. Δεν χρειάστηκε να μου το *πει* κάποιος αυτό. Ήμουν σαν ένα σκυλί που κουνούσε τόσο ζωηρά την ουρά του, ώστε κινδύνευε να πιαστεί η πλάτη του. Τα ανώτερα στελέχη

της εταιρείας το πρόσεξαν. Όταν μου προσφέρθηκε μια υψηλότερη θέση, ο Χουάν με κάλεσε στο γραφείο του.

«Ξέρεις», μου είπε, «αν δεχτείς αυτή τη θέση, θα βρεθείς για τα καλά έξω από την έρευνα και το σχεδιασμό. Στο εξής, θα πουλάς και θα διευθύνεις. Αυτό είναι που θέλεις;»

«Θέλω να προχωρήσω μπροστά, Χουάν», αποκρίθηκα γελώντας. «Και σίγουρα δεν θα περιμένω να βγεις εσύ στη σύνταξη για να σε διαδεχτώ».

Ο Χουάν μου χαμογέλασε με ένα αδύναμο χαμόγελο, όμως δεν είπε τίποτα άλλο.

Έπειτα από αυτό το πρώτο βήμα, κινήθηκα πολύ γρήγορα στην κλίμακα της ιεραρχίας. Και τώρα επέβλεπα όλους τους σχεδιασμούς μας και την παραγωγή για τον μεγαλύτερο πελάτη μας.

Πήρα στα χέρια μου το φλιτζάνι με τον καφέ μου, έτοιμος να κατευθυνθώ προς το εργαστήριο σχεδιασμού. Αλλά, ξαφνικά, σταμάτησα απότομα. Η αλήθεια ήταν πως δεν υπήρχε καμία απολύτως ανάγκη να πάω εκεί. Ακούμπησα το φλιτζάνι μου στο γραφείο μου και κάθισα βαριά στην καρέκλα μου. Έσκυψα πάνω από τον υπολογιστή μου, άνοιξα ένα αρχείο και συγκέντρωσα το βλέμμα μου στο πλήθος των αριθμών που εμφανίστηκαν και γέμισαν την οθόνη μου.

Λίγες ώρες αργότερα, είχα μόλις τελειώσει με άλλη μια έκθεση απωλειών και κερδών και ετοιμαζόμουν να κοιτάξω τα ηλεκτρονικά μου μηνύματα, που ήταν ήδη πάρα πολλά, όταν χτύπησε το τηλέφωνο. Μου πήρε λίγα δευτερόλεπτα ώσπου να αναγνωρίσω τη φωνή της μητέρας μου. Ακουγόταν στενοχωρημένη. *Για όνομα του Θεού*, σκέφτηκα. *Τι έγινε πάλι;* Τους τελευταίους μήνες, η μητέρα μου είχε

αρχίσει να ανακατεύεται στη ζωή μου, κάτι που δεν συνήθιζε παλιότερα. Κι αυτό είχε αρχίσει να με ενοχλεί.

«Συγγνώμη που σε ενοχλώ στη δουλειά, Τζόνathan, αλλά πρόκειται για κάτι πολύ σημαντικό», είπε. «Μόλις μίλησα με τον ξάδερφο Τζούλιαν και μου είπε πως πρέπει να σε δει αμέσως. Είναι επείγον».

Να δει εμένα; Αυτή ήταν η πρώτη μου σκέψη. Μα τι στο καλό θα μπορούσε να θέλει από εμένα ο ξάδερφος Τζούλιαν;

Για να είμαι ειλικρινής, γνώριζα ελάχιστα τον ξάδερφο Τζούλιαν. Δεν ήταν δικός μου ξάδερφος, αλλά της μητέρας μου. Εκείνη ήταν πολύ δεμένη με τον Τζούλιαν και με την αδερφή του, την Κάθριν, όταν ήταν παιδιά, όμως εγώ μεγάλωσα στην άλλη άκρη της χώρας. Και οι μακρινοί συγγενείς με ενδιέφεραν τόσο όσο και μια εφημερίδα της περασμένης εβδομάδας.

Η μοναδική φορά στη ζωή μου που είχα συναντήσει τον Τζούλιαν ήταν όταν ήμουν περίπου δέκα χρονών. Είχαμε πάει να μείνουμε λίγες μέρες στο σπίτι της ξαδέρφης Κάθριν, η οποία είχε οργανώσει ένα δείπνο. Δεν θυμόμουν πια αν η γυναίκα του Τζούλιαν ήταν μαζί του τότε ή αν είχαν ήδη χωρίσει. Για να πω την αλήθεια, δεν θυμόμουν τίποτα από εκείνη την επίσκεψη, εκτός από ένα και μοναδικό πράγμα: την αστραφτερή κόκκινη Ferrari του Τζούλιαν. Είχα ακούσει την Κάθριν να μιλά γι' αυτήν, κι έτσι περίμενα στα σκαλοπάτια της εισόδου μέχρι που την είδα να κάνει την εμφάνισή της στο δρόμο μπροστά από το σπίτι.

Το αυτοκίνητο ήταν ακόμα πιο υπέροχο από όσο το είχα φανταστεί. Ο Τζούλιαν είδε το πρόσωπό μου (το πιγούνι μου θα πρέπει να είχε φτάσει ως τα παπούτσια μου έτσι καθώς έσκυβα για να τη θαυμάσω) και με κάλεσε να

με πάει μια βόλτα. Ποτέ μέχρι τότε δεν είχα βρεθεί μέσα σε ένα τόσο γρήγορο αυτοκίνητο. Ένωθα πως ανά πάσα στιγμή οι ρόδες θα αφήναν το δρόμο και θα απογειωνόμαστε. Νομίζω πως δεν είπα ούτε λέξη στη διάρκεια ολόκληρης της βόλτας. Κι όταν πια επιστρέψαμε στο σπίτι, ο Τζούλιαν βγήκε από το αυτοκίνητο, όμως εγώ δεν κουνήθηκα από τη θέση μου.

«Θέλεις να μείνεις για λίγο να δεις το αυτοκίνητο;» με ρώτησε.

Ένευσα καταφατικά. Εκείνος έκανε να προχωρήσει προς το σπίτι, όμως τον σταμάτησα.

«Ξάδερφε Τζούλιαν;»

«Πες μου», αποκρίθηκε.

«Πώς απέκτησες αυτό το αμάξι;» ρώτησα. «Θέλω να πω... Δεν κοστίζει πάρα πολλά χρήματα;»

«Σίγουρα κοστίζει πολλά χρήματα», μου απάντησε. «Αν θέλεις, λοιπόν, να αποκτήσεις κάποτε κι εσύ ένα τέτοιο αμάξι, Τζόνathan, θα πρέπει να εργαστείς πραγματικά πολύ σκληρά όταν θα μεγαλώσεις».

Δεν ξέχασα ποτέ εκείνα τα λόγια του.

Απ' ό,τι θυμόμουν, ο Τζούλιαν δεν έμεινε για πολύ μαζί μας μετά το δείπνο – κάτι που φάνηκε να απογοήτευσε τη μητέρα και την ξαδέρφη Κάθριν, ίσως ακόμα και να τις ενόχλησε κάπως. Όσο για εμένα, αν και δεν ήμουν παρά δέκα χρονών, μπορούσα να φανταστώ ότι ο Τζούλιαν θα είχε να πάει σε πολύ πιο συναρπαστικά μέρη. Ήταν ολοφάνερο πως εκείνος ζούσε τη ζωή που ονειρευόμουν να ζήσω κι εγώ όταν θα μεγάλωνα. Και έμεινα να παρακολουθώ γεμάτος ζήλια το εκπληκτικό αμάξι του να εξαφανίζεται στη στροφή του δρόμου.

Έπειτα από χρόνια ολόκληρα χωρίς την παραμικρή αναφορά στον άνθρωπο αυτόν, η μητέρα μου άρχισε να αναφέρει το όνομα του Τζούλιαν σε κάθε μας συνάντηση. Πρόσφατα, μου είχε πει πως εδώ και πολύ καιρό δεν είχε πια τη Ferrari. Απ' ό,τι μπορούσα να καταλάβω, ο ξάδερφος Τζούλιαν είχε βιώσει μια εμπειρία που του άλλαξε τη ζωή. Είχε εγκαταλείψει την προσοδοφόρα δουλειά του ως επιφανούς και ισχυρού νομικού, είχε πουλήσει τη Ferrari και είχε υιοθετήσει έναν «απλό» τρόπο ζωής. Η μητέρα μου μου είχε πει ακόμα πως ο Τζούλιαν είχε εντυπώσει στις αρχές ενός ελάχιστα γνωστού τάγματος μοναχών που ζούσαν στα Ιμαλία και πως τώρα πια κυκλοφορούσε πολύ συχνά ντυμένος με ένα πορφυρό ράσο. Μου είχε πει ότι είχε γίνει πραγματικά άλλος άνθρωπος. Μόνο που εγώ δεν ήμουν σίγουρος για ποιο λόγο η μητέρα μου θεωρούσε αυτή την εξέλιξη τόσο θετική.

Και προσπαθούσε εδώ και λίγο καιρό τώρα να μας φέρει σε επαφή. Είχε προτείνει να έβρισκα λίγο χρόνο για να τον επισκεφτώ, όταν θα πήγαινα κάποιο επαγγελματικό ταξίδι στην πόλη όπου έμενε. Όμως, ειλικρινά, αν δεν είχα αρκετό χρόνο για την Ανίσα και τον Άνταμ, για ποιο λόγο θα έπρεπε να ξοδέψω μία μέρα για να δω έναν άνθρωπο που δεν γνώριζα παρά ελάχιστα; Και, άλλωστε, αν εκείνος εξακολουθούσε να είναι ένας τόσο επιτυχημένος δικηγόρος, με τον αλλοτινό φανταχτερό τρόπο ζωής του και το αστραφτερό σπορ αμάξι του, ίσως και να έβλεπα κάποιο λόγο να τον συναντήσω. Αλλά τώρα τι λόγο είχα να σπαταλήσω το χρόνο μου με έναν αργόσχολο ηλικιωμένο άνθρωπο, που δεν είχε και Ferrari; Υπήρχαν ένα σωρό τέτοιοι τύποι και στο μπαρ της γειτονιάς μου.

«Μητέρα», της είπα, «τι εννοείς; Γιατί μπορεί να θέλει ο Τζούλιαν να δει εμένα;»

Αλλά η μητέρα μου δεν μου έδωσε περισσότερες εξηγήσεις. Μου είπε μόνο ότι ο Τζούλιαν ήθελε να μιλήσει μαζί μου. Ότι χρειαζόταν τη βοήθειά μου σε κάτι.

«Αυτά είναι ανοησίες», είπα. «Δεν έχω δει τον ξάδερφο Τζούλιαν εδώ και χρόνια. Δεν τον γνωρίζω καν τον άνθρωπο. Θα πρέπει να υπάρχει κάποιος άλλος που να μπορεί να τον βοηθήσει».

Η μητέρα μου δεν είπε τίποτα, αλλά νόμισα πως άκουσα το βουβό κλάμα της από την άλλη πλευρά της γραμμής. Τα τελευταία δύο χρόνια, ύστερα από το θάνατο του πατέρα μου, η ζωή είχε φανεί σκληρή μαζί της. «Μητέρα», της είπα. «Είσαι καλά;»

Ρουθούνησε για λίγο, αλλά μετά άρχισε να μου μιλά με μια φωνή τόσο αποφασιστική που μόλις και μετά βίας την αναγνώρισα ως δική της.

«Τζόνathan, αν μ' αγαπάς, θα το κάνεις. Θα κάνεις οτιδήποτε θέλει από εσένα ο Τζούλιαν».

«Μα τι...» Δεν μου άφησε τη δυνατότητα να ολοκληρώσω την ερώτησή μου.

«Όταν θα επιστρέψεις απόψε στο σπίτι σου, θα βρεις να σε περιμένει ένα αεροπορικό εισιτήριο». Πήγε να πει και κάτι άλλο, όμως η φωνή της έσπασε. «Τζόνathan, πρέπει να κλείσω τώρα», είπε και κατέβασε το ακουστικό.

Μου ήταν πολύ δύσκολο να συγκεντρωθώ στη δουλειά μου όλο το υπόλοιπο απόγευμα. Το τηλεφώνημα αυτό ήταν τόσο ασυνήθιστο για τη μητέρα μου – η επιμονή της και η απελπισία της συνάμα μου είχαν προκαλέσει μεγάλη αναστάτωση. Κι ήταν έπειτα και το μυστήριο της

υπόθεσης. Τι στο καλό ήθελε από εμένα ο Τζούλιαν; Αναρωτήθηκα για τη μεγάλη αλλαγή στη ζωή του. Να του είχε τάχα στρίψει εντελώς; Μήπως θα συναντούσα κάποιον παλαβό γέρο που θα μιλούσε με στόμφο για κυβερνητικές συνωμοσίες; Ή κάποιον τύπο με ανακατωμένα μαλλιά που θα σερνόταν στους δρόμους με τη ρόμπα και τις παντόφλες του; (Ήξερα ότι δεν εννοούσε αυτό η μητέρα μου όταν μιλούσε για «πορφυρό ράσο», όμως δεν μπορούσα να αποδιώξω την εικόνα από το μυαλό μου.) Ήμουν τόσο απορροφημένος από αυτές τις σκέψεις μου, ώστε, φεύγοντας από τη δουλειά, πέρασα ακριβώς μπροστά από το γραφείο του Χουάν. Και μόνο όταν μπήκα στον προθάλαμο, συνειδητοποίησα τι είχα κάνει. Ένιωσα ότι ήταν ένας κακός οιωστός.

Επιστρέφοντας στο διαμέρισμά μου, παραλίγο να ξεχάσω να κοιτάξω στο γραμματοκιβώτιο. Πάλειψα για λίγα λεπτά με το κλειδάκι, μέχρι που τελικά η μικρή μεταλλική πόρτα άνοιξε αφήνοντας να ξεχυθούν κάτω διαφημιστικά φυλλάδια από πιτσαρίες και προσφορές από ασφαλιστικές εταιρείες. Καθώς τα μάζευα όλα για να τα πετάξω, ένιωσα στο χέρι μου έναν χοντρό φάκελο. Ήταν από τη μητέρα μου. Αναστέναξα, τον έχωσα στην τσέπη μου και ανέβηκα τις σκάλες που οδηγούσαν στο διαμέρισμά μου.

Άνοιξα το φάκελο την ώρα που τα κατεψυγμένα λαζάνια μου στριφογυρνούσαν στο φούρνο μικροκυμάτων. Βρήκα μέσα ένα εισιτήριο μετ' επιστροφής για το Μπουένος Άιρες και ένα σύντομο σημείωμα από τη μητέρα μου, στο οποίο μου εξηγούσε πως ο Τζούλιαν ζούσε προσωρινά στην Αργεντινή. Αν είναι δυνατόν, σκέφτηκα. Θέλουν να κάνω ένα ταξίδι δώδεκα ωρών για να πάω να συναντήσω

για μια-δυο ώρες έναν ξάδερφο που ζει τόσο μακριά; Και όλα αυτά μες στο Σαββατοκύριακο; Σπουδαία! Θα έπρεπε να περάσω το Σαββατοκύριακό μου ταξιδεύοντας μέσα σε ένα ιπτάμενο μεταλλικό σαρδελοκούτι και να απογοητεύσω συγχρόνως και το γιο μου. Ή αυτό ή θα στενοχωρούσα τη μητέρα μου ακόμα περισσότερο από όσο στενοχωριόταν ήδη.

Έφαγα τα χλιαρά λαζάνια μου μπροστά στην τηλεόραση, ελπίζοντας ότι μια γερή δόση από σκοτοσέζικο ουίσκι θα μπορούσε να εξισορροπήσει κάπως την αθλιότητα του δείπνου μου και την κακοκεφιά μου.

Ανέβαλα το τηλεφώνημά μου στην Ανίσα μέχρι να είμαι πια σίγουρος πως ο Άνταμ θα είχε πάει για ύπνο. Η Ανίσα είναι πολύ αυστηρή σε θέματα ρουτίνας κι έτσι δεν δυσκολεύτηκα σε αυτό το σημείο. Όταν σήκωσε το ακουστικό, η φωνή της ακούστηκε κουρασμένη αλλά μάλλον χαρούμενη. Προετοίμασα τον εαυτό μου για μια πιθανή αλλαγή της διάθεσής της μόλις της έκανα λόγο για τα σχέδιά μου του Σαββατοκύριακου. Αλλά η Ανίσα ήξερε ήδη γι' αυτά.

«Μίλησα με τη μητέρα σου, Τζόναθαν», είπε. «Είναι κάτι που πρέπει να κάνεις. Ο Άνταμ θα καταλάβει».

Αυτό ήταν, λοιπόν. Θα πήγαινα.

